

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 20. oktober 2013

Kirkedag: 21.s.e.Trin/A

Tekst: Joh 4,46-53

Salmer:

SK: 732 * 580 * 631 * 582 * 192,9 * 6

LL: 732 * 447 * 631 * 582 * 192,9 * 6

Der er ikke noget, der rører os så dybt og kan fortvivle og frustrere os så meget, og virkelig stille vor magtesløshed til skue, som når vore børn er syge. Og her er selvfølgelig ikke tale om en forkølelse. Men alvorlig sygdom, tilbagevendende, livstruende eller invaliderende sygdom. Det går lige i hjertet på os. Det sætter så mange mekanismer i gang, som det kan være svært at forestille sig, hvis ikke man har prøvet det.

Børns sygdom kan styrke et parforhold, men kan også splitte forældrenes forhold til hinanden. Vi har med så stærke følelser og følelsesmæssige kræfter at gøre, at vi andre skal passe på med at fælde etiske og moralske domme over menneskers handlinger i sådanne situationer, for sådanne domme vil altid være farvet af normalsituationen og mangel på samme smertelige erfaring. Og forældre til syge børn er jo stadig mennesker, der tager både rigtige og forkerte beslutninger i situationen, og fortryder og må leve måske bittert med konsekvenserne bagefter.

Vore børns sygdom rører os dybt på mange måder. Vore børns død rører os på samme måde som sygdom, bare endnu dybere og stærkere.

Der er også nogle mennesker, for hvem barnets sygdom eller død bliver årsag til tanker omkring Gud. I første omgang måske

derved, at man beder til Gud for sit barn. Men en bøn til Gud betyder jo også, at man et eller andet sted har et håb eller den tanke, at måske er Gud der et eller andet sted. Hvis ikke en snert af den tanke er der, er det jo fuldstændig til grin at bede til Gud. Man kan jo ikke bede til Gud og samtidig fastholde, at man ikke tror på Ham, om end troen måske er spinkel og fremmed.

Men hele den magtesløse situation kan også betyde en forsagelse af enhver form for tro. Det hænger meget ofte sammen med, om vi bønføres og får tegn og undere at se.

Egentlig gælder det enhver livskrise. En sådan kan åbne for troen eller lukke for troen. Det handler egl. mest om, hvad vi får at se i troen. Det handler om, hvad vi forventer i og af troen. Det handler i høj grad også om, hvordan vi ser på troen.

Forventede den kongelige embedsmand i evangeliet noget af Jesus? Han må i hvert tilfælde have haft et håb om tegn og undere. Et håb, måske begrundet i fortvivlelse og magtesløshed, ellers var han næppe rejst fra Kapernaum til Kana for at møde Jesus. Han har altså en eller andet tro på Jesus.

Alligevel siger Jesus til ham: ”Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.” Er det ikke ofte sådan, at for det første går vi meget ofte først ind i troen og til Gud, når alle andre muligheder er udtømt? Det er som om, vi på det nærmeste skal drives ind i troen af magtesløshed og fortvivlelse. Det med tro tager vi ikke så alvorligt, før livet for alvor bliver alvorligt.

Når vi så er trådt ind i troens verden, så har vi også en forventning om, at guddommelige almagtskræfter rykker ud og sætter sig igennem. De almagtskræfter, vi måske i så mange

andre situationer vil være tilbageholdende med at bekende om Gud Herren. Men når vi nu bringer Gud på bane i vores fortvivlede liv, så må der da ske ting og sager, tegn og undere. Og sker det, så skal vi nok tro.

Nonsens. Vi har alle oplevet fantastiske undere i vore liv, uden at det giver anledning til mere tro på Gud. Masser af mennesker har oplevet den mirakuløse helbredelse – uden, at det har medført tro på Gud. Og er det ikke et under, hver gang et barn fødes og er 'normalt'? Nej, for normalen er, at de fleste nyfødte er normale, så det er nærmest en selvfølge. Det kan kun den vantro sige, som ikke tænker over hele den fantastiske skabelsesproces for det lille nye liv, som ikke tager højde for, at selve fødslen – livsindgangen i livet – faktisk er temmelig livsfarlig for den lille ny. Det er et under.

Denne problematik tages også op i den mest fantastiske film, der nogensinde (efter min opfattelse) er lavet om Gud: Bruce den Almægtige. Heri siger Gud til Bruce: I tror, at undere er adskillelsen af Det Røde Hav og at gå på vandet. Det er bare mirakler, siger Gud. Et under er det, når den enlige mor må have to arbejdspladser og alligevel får tid til at læse en historie med sit barn. Et under er det, når teenageren vælger en uddannelse fremfor stoffer og kriminalitet.

Hos os er det de færreste unge, der vælger stoffer og kriminalitet. Derfor bliver de de unormale, og de normale bliver selvfølgelige. Men, når det er gået vore børn godt (hvis det da er det), er det så, fordi de er et særligt gode og stærke børn, vi har? Og har naboen en rod og en svækling? Nej. Vore børn har bare valgt anderledes og er ikke faldet for fristelsen til stoffer og kriminalitet. Eller de har bare ikke mødt fristelsen stor nok endnu. Det "normale" er i høj grad et under. Det er et

under, at min kone kommer hjem til mig hver dag, og jeg overlever hendes gøren og laden i køkkenet.

Spøg til side. Blot for at vise, at tegn og undere er der massevis af rundt om os i alle selvfølgelighederne.

Den kongelige embedsmand fastholder, trods Jesu ord, sin tro og sin bøn til Jesus. God from mand. han tror Jesus på hans ord og rejser hjem.

På vejen hjem får han så vished for sin tro, da han erfarer, at sønnen lever og blev rask præcis i den time, hvor Jesus sagde til ham: ”Gå hjem, din søn lever.” Og derefter står der: ”Og han og hele hans husstand kom til tro.” Hvad er nu det? Troede han ikke alligevel – og nu tror han så. Havde Jesus alligevel ret: Han skulle se tegn og undere, før han kunne tro. Det gør ikke problematikken nemmere.

Hvad forventer vi i troen? Hvad er troen for os? Er troen en særlig from gerning eller automatik, som udløser guddommelig kvittering og belønning, når jeg ønsker det?

Troen er for mig et fællesskab med Ham, jeg tror på – Gud. Gud, hvis sindelag jeg kender i Jesus, der er levendegørelsen af Guds kærlighed. Jesus, der tager mig alvorligt, også når det er fortvivlelse og magtesløshed, der driver mig til ham. I troen forventer jeg, at Jesus tager hånd om mig.

Lidt på samme måde som hjemme i præstegården. Jeg kan godt finde på at sige: ”Jeg kunne virkelig godt tænke mig noget rigtig god mad til aften.” Min kone hører på mig, og når vi når til aften får jeg så et eller andet at spise. Hun har hørt mig, og handlet efter sin egen vilje.

Troen giver mig den ro og tryghed, at Gud hører og handler efter sin vilje. Men jeg ved, at byder det ikke på mirakler, så er der tegn og undere også i mit liv. Og når den dag indfinder sig, hvor jeg ligger for døden, da tror jeg på, at han, som helbredte embedsmandens søn, også vil sige til mig: Du skal leve – måske ikke her, men i opstandelsen forunderlige herlighed. Thi livet frem af graven går, som Kristus gennembrød.

Troens vigtigste betydning er ikke, at den siger noget om, hvordan jeg lever og tænker og tror i forhold til Gud. Troens vigtigste betydning og funktion er, at den viser mig Jesus, som Guds tegn og under til frelse for enhver, som tror på ham.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen